

Un secret bine păzit...

Florin-Cezar CĂLIN

Cândva, te-am creionat în mare taină,
- Din vise ce-mi păreau cam efemere!
Dar bune ca să-mi oblojesc o rană,
Făcută într-o lume de ... tăcere.

Erai pe-atunci o urmă de speranță,
(lumina mea străină de-ntuneric).
- Ce afișa vădită nonșalanță!
Când dăruia iubirea (ca generic).

Am rătăcit prin stele și prin timp,
Dragostei tale să îi dau crezare.
Dar, mai mereu, eram în contratimp,
- Cu viața și cu noi, cu fiecare!

- La ușa ta eu gândul mi-am lăsat!
Să stea de pază (pentru o lungă vreme).
- Dar între timp, mirat, am constatat!
Că a-nceput, de tine, a se teme.

"- Oare de ce, el, e în starea asta!",
- Și cine l-a adus la agonie?.
E dragostea, ce l-a lovit, năpasta,
Făcându-l ca să plece-n pribegie.

Mi te-am ascuns acolo unde eu,
Numai în vise poate am pătruns.
Și-ți recunosc că nici chiar Dumnezeu,
- Nu mi-a știut secretu-ndeajuns!

Brăila, august 2017